

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๓๕๒/๒๕๖๖
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๑๖/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๖ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

{	นางจินตนา กอนันตชัย หรืออดิตโต	ผู้ฟ้องคดี
	ผู้ว่าราชการจังหวัดนนทบุรี ที่ ๑ เทศบาลนครนนทบุรี ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๒๑๐๒/๒๕๖๓ หมายเลขแดงที่ ๑๘๗๙/๒๕๖๓

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีบรรจุเข้ารับราชการครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ ในตำแหน่งพยาบาล ๒ โรงพยาบาลวชิรพยาบาล สำนักงานแพทย์ สังกัดกรุงเทพมหานคร ต่อมา วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ ผู้ฟ้องคดีได้โอนไปเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๕ สังกัดเทศบาลเมืองบางบัวทอง ตามคำสั่งเทศบาลเมืองบางบัวทอง ที่ ๑๐๑/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ หลังจากนั้น วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีได้โอนไปรับราชการในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๖ (ว) สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งเทศบาลเมืองบางบัวทอง ที่ ๓๒๐/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ และผู้ฟ้องคดีรับราชการในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อยมาจนกระทั่งได้พ้นจากราชการ เพราะเหตุครบเกษียณอายุราชการในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการพิเศษเมื่อวันที่

/๑ ตุลาคม...

๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ ตามคำสั่งเทศบาลนครนนทบุรี ที่ ๑๖๐๓/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๕/๑๘๕๕๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี เพื่อส่งคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ที่อนุมัติให้ส่งจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และส่งคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ที่อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำนาญปกติ เดือนละ ๔๖,๔๑๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ เป็นต้นไป โดยไม่จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี เพื่อขอรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๒๑๑๒๘ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี แจ้งว่า กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นมีกรณีข้อหารือการรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ เป็นกรณีเดียวกันกับที่เคยตอบข้อหารือจังหวัดลพบุรีตามหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๘.๕/๑๖๑๘๔ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ กล่าวคือ กรณีที่ข้าราชการประเภทอื่นที่โอนหรือถูกส่งให้ไปรับราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป ข้าราชการผู้นั้นไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญ จึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติกรณีดังกล่าวต่อไป จากนั้น ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขออุทธรณ์กรณีดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วจึงมีหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๙๓๒๑ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๓ ถึงผู้ฟ้องคดีว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ส่งจ่ายเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้วนั้น หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย ผู้ฟ้องคดีจะต้องใช้สิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการอุทธรณ์ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง และกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือตอบข้อหารือไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็เป็นเพียงคำแนะนำแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นการดำเนินการภายในเท่านั้น จึงไม่ใช่คำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๓๙/๒๕๕๗ หมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ ที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นอ้างย่อมมีผลผูกพันเฉพาะคู่กรณีในคดีที่จะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาเท่านั้น หากได้มีผลผูกพันกับบุคคลภายนอกแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทราบคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวที่ได้อ่านเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๒ โดยได้วินิจฉัยเกี่ยวกับสิทธิในการรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ และมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ ประกอบกับคำพิพากษา

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดข้างต้นเป็นพยานหลักฐานใหม่ที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญที่ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกถอนคำสั่งไม่อนุมัติจ่ายเงินเพิ่ม ร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี เพื่อขอรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ จึงเป็นการโต้แย้งภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีทราบคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว อีกทั้งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งจ่ายเงินบำนาญปกติ แต่ไม่สั่งจ่ายเงินเพิ่ม ร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกตินั้นไม่เป็นคำสั่งทางปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่จำต้องอุทธรณ์ คำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ทั้งนี้ หากคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครอง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ระบุงรณที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้งคำสั่งดังกล่าว จึงต้องขยายระยะเวลา อุทธรณ์เป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่ง เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี เพื่อขอรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ จึงเป็นการอุทธรณ์ภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งแล้ว นอกจากนั้น คณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทย คณะที่ ๑ ในคราวการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ เห็นว่า ตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้ ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือ เงินบำนาญพิเศษ และข้อ ๓๙ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้กำหนดสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษเช่นเดียวกัน ดังนั้น ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้ใดหากมีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม ร้อยละยี่สิบห้าอยู่ก่อนที่โอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นจึงมีสิทธิ ได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเช่นเดียวกัน และมีมติ ให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นรับความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมาย ของกระทรวงมหาดไทยไปพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการ กรุงเทพมหานคร ในช่วงระหว่างวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๕ เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครและมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ประกอบข้อ ๓๑ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้า ของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษตามการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณา ร่างกฎหมายชุดดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๒๑๑๒๘ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ และหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๙๓๒๑ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๓

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้า ของเงินบำนาญปกติที่ผู้ฟ้องคดีได้รับในแต่ละเดือน เดือนละ ๑๑,๖๐๒.๕๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ จนถึงวันฟ้องคดี รวมเป็นเงินจำนวน ๒๖๖,๘๕๗.๕๐ บาท และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับในแต่ละเดือนอีกเป็นเงิน เดือนละ ๑๑,๖๐๒.๕๐ บาท รวมกับเงินบำนาญ นับถัดจากวันฟ้องคดีจนกว่าผู้ฟ้องคดีจะเสียชีวิต

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมศาลแทนผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ คร. ๒๑๐/๒๕๖๔ กลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ รับคำฟ้องเฉพาะในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๖๒ เป็นต้นไป จนถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๓ และนับแต่เดือนที่ฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะหมดสิทธิได้รับ ตามกฎหมายไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลเทศบาล ตามนัยมาตรา ๕๗ (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อีกทั้ง มีอำนาจกำกับดูแลเทศบาลในพื้นที่ตามนัยมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม นอกจากนี้ มีอำนาจในการสั่งจ่าย บำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามนัยมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมีอำนาจตามข้อ ๒๖ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ คดีนี้สืบเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือขออนุมัติจ่ายเงินบำนาญปกติและเงินบำเหน็จดำรงชีพ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ ตามมาตรา ๑๒ (๔) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นเงินเดือนละ ๔๖,๔๑๐ บาท และมีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพ ๑๕ เท่า ของบำนาญรายเดือนไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท จึงมีคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำนาญปกติ และมีคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำเหน็จ

/ดำรงชีพ...

ดำรงชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยไม่ได้อนุมัติจ่ายเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติถือปฏิบัติตามข้อ ๓๙ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ แยกพิจารณาดังนี้ ๑. กรณีตามข้อ ๓๙ (๑) กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๙ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายให้ตามอัตราที่เคยเบิกจ่ายอยู่เดิมก่อนใช้บังคับระเบียบนี้ (เดิมกำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๙ ซึ่งให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๙ เป็นต้นไป) โดยข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นจะไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอด ๒. กรณีตามข้อ ๓๙ (๒) กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการนับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๙ เป็นต้นไป และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก โดยให้รวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นพึงได้รับ แต่เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่น ๓. กรณีตามข้อ ๓๙ (๓) กำหนดให้ข้าราชการประเภทอื่นซึ่งเดิมมิใช่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ต่อมาได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น (นับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๙ เป็นต้นไป) โดยมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน และมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๙ (๒) นั้น ในการคำนวณเงินเพิ่มดังกล่าวให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี คูณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นมารับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น แล้วหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นรับราชการอยู่ทางสังกัดเดิมและทางราชการส่วนท้องถิ่นรวมกัน และเมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเข้าด้วยกันแล้ว จะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่น และ ๔. กรณีตามข้อ ๓๙ (๔) กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่เข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษจะไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่เข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นตามความหมายดังกล่าวข้างต้นนั้น แยกพิจารณาเป็น ๒ กรณี คือ ๔.๑ กรณีบุคคลที่มีได้เป็นข้าราชการมาก่อนได้สอบแข่งขัน

/เข้ารับราชการ...

เข้ารับราชการส่วนท้องถิ่น ต่อมา ได้รับการบรรจุเข้ารับราชการและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
 ในราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อบุคคลดังกล่าวออกหรือ
 พ้นจากราชการส่วนท้องถิ่นจะไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ
 หรือเงินบำนาญพิเศษ ๔.๒ กรณีบุคคลซึ่งเดิมเป็นข้าราชการประเภทอื่นอยู่ก่อนแล้วก่อนวันที่ ๑
 ตุลาคม ๒๕๓๕ ต่อมาได้ขอโอนมารับราชการส่วนท้องถิ่น โดยทางราชการส่วนท้องถิ่นได้รับโอน
 มาบรรจุและมีคำสั่งแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕
 เป็นต้นไป เมื่อข้าราชการดังกล่าวออกหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่นจะไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม
 ในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ โดยผู้ว่าราชการจังหวัด
 เป็นผู้มีอำนาจในการสั่งจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติตามมาตรา ๕๐
 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ส่วนสาเหตุที่ไม่
 มีการจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้รับ
 การบรรจุและแต่งตั้งให้เข้ารับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ ในตำแหน่ง
 พยาบาล ๒ วชิรพยาบาล สำนักการแพทย์ สังกัดกรุงเทพมหานคร ต่อมา วันที่ ๒๓ มีนาคม
 ๒๕๓๗ ได้โอนมารับราชการส่วนท้องถิ่น ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ระดับ ๕ สังกัดเทศบาล
 เมืองบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จนเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ ขณะดำรง
 ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการพิเศษ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง
 อนุมัติจ่ายเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวนเดือนละ ๔๖,๔๑๐ บาท ซึ่งกรณี
 ของผู้ฟ้องคดีนั้นเป็นข้อเท็จจริงเดียวกันกับกรณีที่จังหวัดนนทบุรีเคยมีหนังสือถึงกรมส่งเสริม
 การปกครองท้องถิ่น (กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น) เพื่อหารือแนวทางการ
 การปฏิบัติไว้แล้วตามหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๕/๑๘๕๕๒ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม
 ๒๕๖๐ สรุปได้ว่า ประเด็นที่หนึ่ง เมื่อพิจารณาตามข้อ ๓๑ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย
 ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดว่า
 ข้าราชการกรุงเทพมหานครซึ่งเข้ารับราชการกรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖
 ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๕ เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร และได้รับหรือมีสิทธิ
 ได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ
 แล้วแต่กรณี ในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ประกอบกับข้อ ๓๙ (๔)
 ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖
 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งเข้ารับราชการ
 ในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ
 และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ
 ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม

/(ฉบับที่ ๒)...

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ เห็นว่ามีความสอดคล้องกัน โดยตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป ข้าราชการกรุงเทพมหานคร และข้าราชการประเภทอื่นที่เข้ามารับราชการในกรุงเทพมหานครหรือในราชการส่วนท้องถิ่น เมื่อออกจากราชการและมีสิทธิได้เงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อข้าราชการกรุงเทพมหานคร รายดังกล่าวโอน (ย้าย) เข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นภายหลังวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๕ เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแต่อย่างใด เช่นเดียวกับ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ประเด็นที่สอง การที่จะขอยยาสีทธิให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่โอน (ย้าย) มาจากข้าราชการกรุงเทพมหานครหลังวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้า จากเงินบำนาญปกติเช่นเดียวกับข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทอื่น โดยให้นำความมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาพิจารณาประกอบนั้น พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มีเจตนารมณ์เพื่อกำหนดขอบเขต อำนาจหน้าที่ของส่วนราชการต่าง ๆ ให้ชัดเจนมิให้มีการปฏิบัติหน้าที่ซ้ำซ้อนกันระหว่าง ส่วนราชการต่าง ๆ การที่นำพระราชบัญญัติดังกล่าวมาพิจารณาเพื่อขยายสิทธิตามที่มีการร้องขอ อาจขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายและอาจเกิดความซ้ำซ้อนกัน เนื่องจากกรุงเทพมหานคร และราชการส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีกฎหมายบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิในบำเหน็จบำนาญ เป็นการเฉพาะอยู่แล้ว และเมื่อพิจารณาสิทธิการได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติ ของข้าราชการกรุงเทพมหานครก็ได้รับสิทธิเช่นเดียวกับข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในชั้นนี้ จึงไม่จำเป็นต้อง พิจารณาคำร้องขออีก ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ นบ ๕๒๐๐๔/๖๗๐๗ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอหารือกรณีการขอรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้า ของเงินบำนาญปกติ เนื่องจากศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ พิพากษาให้เทศบาลนครอุดรธานีเพิกถอนคำสั่งและให้จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากบำนาญปกติ ให้ผู้ฟ้องคดีในคดีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เคยโอนมาจากข้าราชการกรุงเทพมหานครมีสิทธิเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดีในคดีดังกล่าว จากนั้น จังหวัดนนทบุรีได้รายงานความเห็นไปยังกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเพื่อพิจารณา เมื่อกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาแล้วจึงมีหนังสือตอบข้อหารือว่า กรณีดังกล่าว เป็นกรณีเดียวกันกับที่เคยตอบข้อหารือของจังหวัดลพบุรีแล้วตามหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๘.๕/๑๖๑๘๔ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ สรุปว่า ข้าราชการที่เข้ามารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นภายหลัง วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เมื่อออกหรือพ้นจากราชการไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้า

/จากบำนาญปกติ...

จากบ้านนาญปกติ และคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวผูกพันเฉพาะคู่กรณีจึงไม่สามารถใช้เป็นแนวทางปฏิบัติได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๒๑๑๒๘ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี เพื่อแจ้งแนวทางดังกล่าวตามข้อหารือ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขออุทธรณ์ กรณีไม่จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบ้านนาญปกติ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตามแนวทาง คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ กฎหมายกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถรับโอนข้าราชการอื่นมาสังกัดเทศบาลได้ โดยมีสิทธิ ๒ ประการ คือ สิทธิในการนับเวลาราชการต่อจากสังกัดเดิมที่โอนมาและสิทธิในการรับเงินเพิ่มจากบ้านนาญปกติโดยมิได้แบ่งแยกว่าเป็นข้าราชการสังกัดใดมาก่อน เมื่อผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการ สังกัดกรุงเทพมหานครตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ จึงนับอายุราชการต่อเนื่องเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ และมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบ้านนาญปกติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ที่อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบ้านนาญปกติ แต่ไม่ได้จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบ้านนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นคำสั่งทางปกครอง เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย ต้องอุทธรณ์คำสั่งต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว ส่วนหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๒๑๑๒๘ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี เพื่อแจ้งแนวทางดังกล่าวตามข้อหารือ นั้น เป็นเพียงคำแนะนำ ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นการดำเนินการภายใน จึงไม่ใช่คำสั่งทางปกครองที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ฟ้องคดีขออุทธรณ์หนังสือดังกล่าวจึงไม่อยู่ในอำนาจที่จะพิจารณาหรือมีคำสั่งให้เกิดผลในทางกฎหมายตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้ และตามแนวคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ นั้น ย่อมมีผลผูกพันเฉพาะคู่กรณีในคดีที่จะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษา หากได้มีผลผูกพันกับบุคคลภายนอกตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๒๑๑๒๘ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ และหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๙๓๒๑ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๓ นั้น หนังสือดังกล่าวเป็นเพียงการแจ้งความเห็นและตอบข้อหารือของหน่วยงาน ไม่ใช่คำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนหนังสือดังกล่าว สำหรับกรณีคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทย ในคราวการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ เห็นว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้ใดหากมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าอยู่ก่อนที่โอนมา

/เป็นข้าราชการ...

เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเช่นเดียวกัน และมีมติให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นรับความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยไปพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง จนถึงปัจจุบันจังหวัดนนทบุรียังไม่ได้รับแนวทางปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวแต่อย่างใด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาแนวทางการปฏิบัติจากการหารือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว จึงไม่สามารถเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหน้าที่จ่ายเงินบำเหน็จบำนาญและเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของบำนาญปกติตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เบิกจ่ายตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับข้อ ๒๖ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ มูลเหตุคดีนี้สืบเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้เข้ารับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ ในตำแหน่งพยาบาล ๒ วชิรพยาบาล สำนักงานการแพทย์ สังกัดกรุงเทพมหานคร ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ ได้โอนมารับราชการส่วนท้องถิ่น ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพระดับ ๕ สังกัดเทศบาลเมืองบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี หลังจากนั้น วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีได้โอนไปรับราชการตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๖ (๖) สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีรับราชการในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อยมาจนกระทั่งได้พ้นจากราชการเพราะเหตุครบเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเงินจำนวน ๕๙,๕๐๐ บาท จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณามีคำสั่งอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวนเดือนละ ๔๖,๔๑๐ บาท โดยไม่จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ เป็นต้นไป และมีคำสั่งอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ตามคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี เพื่อขอรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ โดยอ้างแนวคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นกรณีเดียวกับกับแนวคำพิพากษาดังกล่าว จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ นบ ๕๒๐๐๔/๖๗๐๗ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอหารือกรณีการขอรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๒๑๑๒๘

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี สรุปว่า กรณีข้อหาหรือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เป็นกรณีเดียวกับที่เคยตอบข้อหาหรือจังหวัดลพบุรีตามหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๘.๕/๑๖๑๘๔ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ กล่าวคือ กรณีที่ข้าราชการประเภทอื่นที่โอนหรือถูกสั่งให้ไปรับราชการ ส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป ข้าราชการผู้นั้นไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม ร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญ และประเด็นตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดง ที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ นั้น ย่อมมีผลผูกพันกับคู่กรณีในคดีที่จะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษา หากได้มีผลผูกพันกับบุคคลภายนอกแต่อย่างใด จึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติกรณีดังกล่าวต่อไป จากนั้น ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขออุทธรณ์กรณีดังกล่าว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วจึงมีหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๙๓๒๑ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๓ ถึงผู้ฟ้องคดี สรุปว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ สั่งจ่ายเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หากผู้ฟ้องคดี ไม่เห็นด้วยผู้ฟ้องคดีจะต้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวภายในระยะเวลาสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง คำสั่ง และในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือตอบข้อหาหรือไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้นก็เป็น เพียงคำแนะนำแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นการดำเนินการภายในเท่านั้น จึงไม่ใช่คำสั่งทางปกครอง ที่มีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๓๙/๒๕๕๗ หมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ ตามที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นอ้างย่อมมีผลผูกพันเฉพาะคู่กรณี ในคดีที่จะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาเท่านั้น หากได้มีผลผูกพันกับบุคคลภายนอกแต่อย่างใด ตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๒๑๑๒๘ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ และหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๙๓๒๑ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๓ หนังสือดังกล่าวเป็นเพียงการแจ้งความเห็นและตอบข้อหาหรือของหน่วยงาน ไม่ใช่การแจ้ง คำสั่งทางปกครอง คำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนหนังสือทั้งสองฉบับ จึงไม่อยู่ในอำนาจที่ศาลปกครองจะสั่งเพิกถอนได้ สำหรับสาเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่จ่ายเงินเพิ่ม ร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณา สั่งจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จ บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบข้อ ๒๔ ข้อ ๒๕ ข้อ ๒๖ และข้อ ๓๙ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยไม่มีการ จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งอนุมัติ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินเดือนละ ๔๖,๔๑๐ บาท

/เพียงรายการเดียว...

เพียงรายการเดียว โดยไม่มีคำสั่งอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้า ของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหน้าที่ในการจ่ายเงินบำนาญปกติ เพียงรายการเดียวตามนัยข้อ ๓๙ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตอบข้อหาหรือเกี่ยวกับการจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี สรุปได้ว่า ข้าราชการประเภทอื่นที่โอนหรือถูกสั่งให้ไปรับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป ข้าราชการผู้นั้นไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ และประเด็นตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ นั้น ย่อมมีผลผูกพันเฉพาะคู่กรณีในคดีที่จะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษา หากได้มีผลผูกพันกับ บุคคลภายนอกแต่อย่างใด ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เบิกจ่ายเงินเพิ่ม ร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จ บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๓๙ กำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติ เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่จะมีสิทธิได้รับ เงินเพิ่มของเงินบำนาญและได้กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการในการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้า ของข้าราชการที่โอนหรือถูกสั่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่นโดยใช้เงื่อนไขในการ กำหนดสิทธิของข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่จะได้รับเงินเพิ่มของเงินบำนาญ ดังนี้ กรณีที่หนึ่ง ข้อ ๓๙ (๑) เป็นกรณีที่กำหนดว่าระเบียบกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าวไม่มีผลบังคับย้อนหลังไปถึง ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ออกหรือพ้นจากราชการไปก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๙ กรณีที่สอง ข้อ ๓๙ (๒) เป็นกรณีที่กำหนดให้สิทธิแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ออกหรือพ้นจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๙ เป็นต้นไป จึงจะมีสิทธิเบิกจ่ายเงินเพิ่มพิเศษร้อยละยี่สิบห้า ของเงินบำนาญเพิ่มอีกส่วนหนึ่ง กรณีที่สาม ข้อ ๓๙ (๓) เป็นกรณีการคำนวณเงินเพิ่มของเงินบำนาญ ของข้าราชการที่ได้โอนหรือถูกสั่งไปรับราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับ คำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันในการคำนวณเงินเพิ่มของเงินบำนาญโดยให้คำนวณเงินเพิ่ม ของเงินบำนาญแก่ข้าราชการดังกล่าวตามวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๙ (๓) ซึ่งตามข้อ ๓๙ (๓) นี้ เป็นเพียงการกำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปในการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ สำหรับข้าราชการไม่ว่าจากส่วนราชการใดที่โอนมาหรือถูกสั่งไปรับราชการ ผู้ที่จะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม ดังกล่าวเท่านั้น แต่โดยที่ในการให้เงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติมีวัตถุประสงค์ เพื่อจูงใจให้บุคคลภายนอกหรือข้าราชการหน่วยงานอื่นเข้ารับราชการหรือโอนหรือถูกสั่งให้ไป รับราชการส่วนท้องถิ่นให้ได้รับประโยชน์มากกว่าข้าราชการอื่นเนื่องจากขณะนั้นยังขาดบุคลากร และไม่มีผู้สนใจจะเข้ารับราชการส่วนท้องถิ่น แต่ต่อมาสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปและ

/ส่งผลกระทบ...

ส่งผลกระทบต่อการเงินการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบกับเพื่อให้สิทธิของข้าราชการส่วนท้องถิ่นสอดคล้องกับข้าราชการพลเรือน จึงมีการแก้ไขระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยเพิ่มข้อความในข้อ ๓๙ (๔) จำกัดสิทธิของข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป ว่าเมื่อออกหรือพ้นจากราชการไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญดังกล่าวอีกต่อไป โดยคำว่า “เข้ารับราชการ” ในข้อนี้มีความหมายกว้างซึ่งหมายความรวมถึง การเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นทั้งโดยการโอนมาหรือถูกส่งให้ไปรับราชการส่วนท้องถิ่นหรือได้รับบรรจุแต่งตั้งเข้ารับราชการครั้งแรกด้วย ซึ่งคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้มีคำสั่งอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี คดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเข้ารับราชการเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งพยาบาล ๒ โรงพยาบาลวชิรพยาบาล สำนักการแพทย์ สังกัดกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสถานะเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ เป็นต้นไป ต่อมา วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ ผู้ฟ้องคดีได้โอนไปเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๕ สังกัดเทศบาลเมืองบางบัวทอง ตามคำสั่งเทศบาลเมืองบางบัวทองที่ ๑๐๑/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ ถือว่าผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ เป็นต้นไป ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ดังนั้น สถานะของผู้ฟ้องคดีจึงเปลี่ยนจากข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ อันเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้โอนมาเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ สังกัดเทศบาลเมืองบางบัวทอง แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีสิทธิในการนับเวลาราชการติดต่อกันเพื่อคำนวณเงินบำนาญปกติ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ อนุมัติจ่ายเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยไม่อนุมัติจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีเฉพาะส่วนตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๖๒ เป็นต้นไป จนถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๓ และนับแต่เดือนที่ฟ้องคดีเป็นต้นไป จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า สิทธิในการได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติของผู้ฟ้องคดีมีอยู่ก่อนที่จะโอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามข้อ ๓๑ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร

/(ฉบับที่ ๘)...

(ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติ ตามมติของที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทย คณะที่ ๑ ในคราวการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ นั้น เห็นว่า ระเบียบดังกล่าว ใช้บังคับกับข้าราชการกรุงเทพมหานครเท่านั้น ประกอบกับมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มิได้บัญญัติให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่น หมายความว่ารวมถึงข้าราชการกรุงเทพมหานครด้วย สิทธิในการได้รับเงินเพิ่มของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงมิได้โอนมาพร้อมกับการโอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นแต่อย่างใด เมื่อในขณะที่ผู้ฟ้องคดี พ้นจากราชการโดยเกษียณอายุราชการในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ ผู้ฟ้องคดีมีสถานะเป็นข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น กรณีจึงไม่อาจนำระเบียบดังกล่าวมาใช้บังคับกับกรณีของผู้ฟ้องคดีได้ และที่ผู้ฟ้องคดี อ้างว่ามีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงในคดีดังกล่าวแตกต่างจากข้อเท็จจริง ในคดีนี้ จึงไม่อาจนำมาเทียบเคียงกันได้ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์คำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครอง อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการ สำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนยื่นฟ้องต่อศาล ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องดำเนินการ ตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนยื่นฟ้องต่อศาล ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง จึงไม่อาจรับฟังได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การเข้ารับราชการ ตามข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ หมายความว่ารวมถึง การเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นทั้งโดยการโอนมา หรือถูกสั่งให้ไปรับราชการส่วนท้องถิ่น หรือได้รับบรรจุแต่งตั้งเข้ารับราชการครั้งแรกด้วย เป็นการตีความที่เป็นผลร้าย ไม่ถูกต้อง และไม่ชอบธรรมกับผู้ฟ้องคดีและข้าราชการสังกัด หน่วยงานอื่นที่บรรจุแต่งตั้งเข้ารับราชการครั้งแรกในสังกัดหน่วยงานอื่นก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ แล้วโอนหรือถูกสั่งไปรับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป อีกทั้งเป็นการตีความกฎหมายที่ขัดแย้งกับมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและ พยานิชย์ และขัดแย้งกับมาตรา ๕ และมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

/เนื่องจาก...

เนื่องจากการจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีและเป็นการใช้บังคับกฎหมายย้อนหลังที่ไม่เป็นคุณต่อผู้ฟ้องคดี โดยในขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการในราชการส่วนท้องถิ่น สังกัดเทศบาลเมืองบางบัวทอง เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ ยังไม่มีกฎหมายได้ออกมาจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีและข้าราชการผู้ที่โอนหรือถูกส่งไปรับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นว่าเมื่อออกหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่นแล้วจะไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกาศบังคับใช้เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๖ ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้โอนไปรับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นสังกัดเทศบาลเมืองบางบัวทองย้อนหลังไปประมาณ ๙ ปีเศษ ทั้งนี้ เดิมผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการสังกัดกรุงเทพมหานครมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร อยู่ก่อนที่จะโอนไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่นสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น เนื่องจากถูกโอนมารับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น โดยไม่ได้รับบรรจุแต่งตั้งเข้ารับราชการครั้งแรกในราชการส่วนท้องถิ่นสังกัดเทศบาลเมืองบางบัวทองแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษตามข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ อันเป็นการสอดคล้องกับความเห็นของมติที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทย คณะที่ ๑ ในคราวการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ที่เห็นว่า “ตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ โดยระเบียบดังกล่าวไม่ได้มีผลบังคับใช้ย้อนหลังแต่อย่างใด และข้อ ๓๙ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้กำหนดสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเช่นเดียวกัน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีซึ่งเดิมเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษอยู่ก่อนที่โอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น จึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษเช่นเดียวกัน และเรื่องทำนองนี้เทียบเคียงได้กับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ ซึ่งมีข้อเท็จจริงอย่างเดียวกันกับผู้ฟ้องคดี ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษตามคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดี

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการ หลังวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๙ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษมีสิทธิ ได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติตามข้อ ๓๙ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ส่วนข้าราชการซึ่งได้โอนหรือ ถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออก หรือพ้นจากราชการ แม้จะมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน ในการคำนวณเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ แต่จะไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้า ของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ตามนัยข้อ ๓๙ (๔) ประกอบกับข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบฉบับเดียวกัน เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ โดยบรรจุ เข้ารับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ ในตำแหน่งพยาบาล ๒ โรงพยาบาลวชิรพยาบาล สำนักการแพทย์ สังกัดกรุงเทพมหานคร ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ ผู้ฟ้องคดีได้โอนมา รับราชการเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๕ สังกัดเทศบาลเมืองบางบัวทอง ตามคำสั่งเทศบาลเมืองบางบัวทอง ที่ ๑๐๑/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ ได้โอนมารับราชการในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๖ (ว) สังกัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งเทศบาลเมืองบางบัวทอง ที่ ๓๒๐/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ และรับราชการเรื่อยมาจนกระทั่งผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากราชการอันเนื่องจากเกษียณอายุราชการ ในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการพิเศษ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ ตามคำสั่งเทศบาลนคร นนทบุรี ที่ ๑๖๐๓/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ โดยแม้ผู้ฟ้องคดีจะมีสิทธิในการนับเวลา ราชการติดต่อกันเพื่อคำนวณเงินบำนาญปกติ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้า ของเงินบำนาญปกติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว

ส่วนสิทธิในการได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติตามความในข้อ ๓๑ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ย่อมใช้บังคับกับข้าราชการกรุงเทพมหานครเท่านั้น ประกอบกับมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ทั้งก่อนและหลัง แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ บัญญัติค้ำนิยามไว้ชัดเจนว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่น หมายความว่า ข้าราชการองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพัทยา พนักงานส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และพนักงานของราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มิใช่กฎหมายจัดตั้งราชการส่วนท้องถิ่นอื่นขึ้น แต่ไม่รวมถึงข้าราชการกรุงเทพมหานคร ดังนั้น สิทธิที่จะนำเงินบำนาญมาคำนวณรวมเพื่อรับเงินเพิ่ม จากเงินบำนาญปกติดังกล่าว จึงมิได้โอนมาพร้อมกับการโอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นอื่น แต่อย่างใด และเมื่อผู้ฟ้องคดีโอนมารับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่นอื่นเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม

๒๕๓๗ จึงมีสถานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นหลังวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม ร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติตามข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย เงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ และไม่อาจนำระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาบังคับใช้ กับกรณีนี้ได้ และข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง มีข้อเท็จจริงที่แตกต่างกับข้อเท็จจริงตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง คำพิพากษาย่อมมีผลผูกพันเฉพาะคู่กรณีในคดีที่จะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษา หากได้มีผลผูกพัน กับบุคคลภายนอกแต่อย่างใด ซึ่งเป็นไปตามความในมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า การตีความของศาลปกครองชั้นต้นที่ตีความว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่น จะต้องตีความตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ที่กำหนดว่า “ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพัทยา พนักงานส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และพนักงานของราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายจัดตั้ง ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นขึ้น แต่ไม่รวมถึงข้าราชการกรุงเทพมหานคร นั้น ชอบแล้ว เพราะเป็นการ ที่มีทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดไว้อย่างชัดเจน จึงไม่ต้องนำกฎหมายใกล้เคียงอย่างอื่น มาปรับใช้บังคับในการตีความ ส่วนการจะอ้างว่ากฎหมายใดขัดต่อรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จะต้องเป็นการกล่าวอ้างเนื้อหาในตัวบทกฎหมาย ในระดับที่ผ่านกระบวนการพิจารณาของสภานิติบัญญัติเท่านั้นว่ากฎหมายที่ผ่านสภานิติบัญญัติแห่งรัฐ ข้อใดมีเนื้อความขัดกับเนื้อความในบทกฎหมายใด ในลำดับศักดิ์กฎหมายที่ผ่านสภานิติบัญญัติ และการพิจารณากฎหมายใดขัดกันจะต้องเป็นกฎหมายที่ศาลต้องนำมาปรับใช้ในการวินิจฉัยในคดีนี้ การอ้างว่าระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ขัดต่อมาตรา ๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือขัดต่อมาตรา ๕ และมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อย่างไร จึงเป็นการกล่าวอ้างโดยเลื่อนลอย และไม่มีประเด็นที่ศาลจะต้องนำมาพิจารณา ส่วนสิทธิในการนับเวลาราชการต่อจากสังกัดเดิม ที่โอนมา และสิทธิในการได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ศาลปกครองชั้นต้นก็วินิจฉัยไม่ได้ขัด หรือแย้งต่อคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี กล่าวคือ การนับอายุราชการต่อจากสังกัดกรุงเทพมหานคร ในการรับเงินบำนาญปกติย่อมสามารถนับต่อได้ ส่วนประเด็นการนับสิทธิในการรับเงินเพิ่มจาก เงินบำนาญปกติจะต้องพิจารณาให้ได้ความจริงว่าเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเมื่อใด ซึ่งกรณีดังกล่าว ไม่ได้ยกขึ้นโต้แย้งกันมาในศาลปกครองชั้นต้น นอกจากนี้ ตามข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้กำหนด

/จำกัดสิทธิ...

จำกัดสิทธิของข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญ โดยข้อความตามข้อ ๓๙ (๔) ได้แก้ไขเพิ่มเติมภายหลังโดยเหตุผลที่เหมาะสมกับสถานการณ์ ปัจจุบันและเป็นแนวทางเดียวกับข้าราชการพลเรือน ซึ่งข้าราชการพลเรือนก็ไม่ได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าแต่ประการใด ดังนั้น ข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบดังกล่าว จึงมีความมุ่งหมายจำกัดสิทธิข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่เข้ารับราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ ไม่ให้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญอีกต่อไป และข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบเดียวกัน มิได้กำหนดให้ข้าราชการที่โอนหรือถูกสั่งให้ไปรับราชการส่วนท้องถิ่นถือเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น เมื่อข้อเท็จจริงเป็นที่ยอมรับกันว่า ผู้ฟ้องคดีได้บรรจุที่กรุงเทพมหานครและโอนย้ายมาหลังวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ จึงต้องวินิจฉัยตามบทนิยามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และในเรื่องข้าราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ฟ้องคดียอมรับมาตั้งแต่ต้นว่าหากดำเนินการโอนย้ายมาหลังวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ ย่อมไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าแต่ประการใด ซึ่งข้อ ๓๙ (๓) มิได้มีข้อความใดพิจารณาเรื่องข้าราชการที่โอนหรือถูกสั่งให้ไปรับราชการส่วนท้องถิ่น เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นมาตั้งแต่ต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ส่งจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการสั่งโดยถูกต้อง อีกทั้งข้อเท็จจริงในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒ ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างมีข้อเท็จจริงไม่เหมือนกับคดีนี้ เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยส่งจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติ และไม่ใช้คำพิพากษาที่เป็นบรรทัดฐานในการพิจารณาคดีนี้

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีบรรจุเข้ารับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ ในตำแหน่งพยาบาล ๒ โรงพยาบาลวชิรพยาบาล สำนักงานแพทย์ สังกัด กรุงเทพมหานคร ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ ผู้ฟ้องคดีได้โอนไปเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๕ สังกัดเทศบาลเมืองบางบัวทอง ตามคำสั่งเทศบาลเมืองบางบัวทอง ที่ ๑๐๑/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ หลังจากนั้น วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีได้โอนไปรับราชการในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๖ (ว) สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งเทศบาลเมืองบางบัวทอง ที่ ๓๒๐/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ และผู้ฟ้องคดี

/รับราชการ...

รับราชการในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อยมาจนกระทั่งได้พ้นจากราชการเพราะเหตุครบเกษียณอายุราชการในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการพิเศษ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ ตามคำสั่งเทศบาลนครนนทบุรี ที่ ๑๖๐๓/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๕/๑๘๕๕๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี ส่งคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ที่อนุมัติให้ส่งจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และคำสั่งจังหวัดนนทบุรี ที่ ๓๔๗๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ที่อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำนาญปกติเดือนละ ๔๖,๔๑๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ เป็นต้นไป โดยไม่จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี เพื่อขอรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือเทศบาลนครนนทบุรี ที่ นบ ๕๒๐๐๔/๖๗๐๗ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้พิจารณาจ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รายงานความเห็นไปยังกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเพื่อพิจารณา ต่อมา เมื่อกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๒๑๑๒๘ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ ถึงนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี แจ้งว่า กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นมีกรณีข้อหารือการรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติเป็นกรณีเดียวกันกับที่เคยตอบข้อหารือจังหวัดลพบุรี ตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๘.๕/๑๖๑๘๔ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๒ กล่าวคือ กรณีที่ข้าราชการประเภทอื่นที่โอนหรือถูกสั่งให้ไปรับราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป ข้าราชการผู้นั้นไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓ อุทธรณ์กรณีดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีหนังสือจังหวัดนนทบุรี ที่ นบ ๐๐๒๓.๔/๙๓๒๑ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๓ ถึงผู้ฟ้องคดี แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๖๒ เป็นต้นไป จนถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๓ และนับแต่เดือนที่ฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะหมดสิทธิได้รับตามกฎหมาย ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

/คดีมีประเด็น...

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอนุมัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินเพิ่มอีกร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพัทยา พนักงานส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และพนักงานของราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายจัดตั้งราชการส่วนท้องถิ่นอื่นขึ้น แต่ไม่รวมถึงข้าราชการกรุงเทพมหานคร และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๔ กำหนดว่า ในระเบียบนี้ “ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เมืองพัทยา และราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น แต่ไม่รวมถึงกรุงเทพมหานคร ข้อ ๓๙ กำหนดว่า การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติดังนี้ ... (๓) ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันในการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เพื่อจ่ายแก่ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ แล้วแต่กรณี... (๔) ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่น นับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการครั้งแรกเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งพยาบาล ระดับ ๒ โรงพยาบาลวชิรพยาบาล สำนักการแพทย์สังกัดกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ ต่อมา ได้โอนไปเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ระดับ ๕ สังกัดเทศบาลเมืองบางบัวทอง ตั้งแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ เป็นต้นไป ตามคำสั่งเทศบาลเมืองบางบัวทอง ที่ ๑๐๑/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ หลังจากนั้น ได้โอนไปเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ระดับ ๖ (ว) สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ เป็นต้นไป ตามคำสั่งเทศบาลเมืองบางบัวทอง

/ที่ ๓๒๐/๒๕๔๑...

ที่ ๓๒๐/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ และรับราชการในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อยมา จนกระทั่งได้พ้นจากราชการเพราะเหตุครบเกษียณอายุราชการในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการพิเศษ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ ตามคำสั่งเทศบาลนครนนทบุรี ที่ ๑๖๐๓/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ กรณีจึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นในห้วงเวลานับแต่ วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๙ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๕ แต่เพิ่งโอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งเข้ารับราชการ ส่วนท้องถิ่นหลังวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๕ ตามข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ส่วนกรณีความในข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบดังกล่าว ที่กำหนดให้ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกสั่งให้ไปรับราชการส่วนท้องถิ่น มีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันในการคำนวณเงินเพิ่มออกจาก เงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เพื่อจ่ายแก่ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกสั่งไปรับราชการ ทางราชการส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ นั้น ก็เป็นเพียงการให้สิทธิแก่ข้าราชการที่จะสามารถนำระยะเวลารับราชการจากหน่วยงานในสังกัดเดิม มานับเวลารับราชการต่อเนื่องได้เพื่อประโยชน์ในการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญหรือ เงินบำนาญพิเศษเท่านั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่เข้ามารับราชการในราชการ ส่วนท้องถิ่นหลังวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีคุณสมบัติที่จะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม จากบำนาญตามความในข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบเดียวกัน ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาติ ให้จ่ายเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดีที่ว่าตนมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติตามเงื่อนไขในข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย เงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งใช้บังคับเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ มีผลใช้บังคับย้อนหลัง โดยตัดสิทธิผู้ฟ้องคดีหรือข้าราชการอื่นที่โอนมารับราชการ ส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ อันเป็นการจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีและเป็นการใช้บังคับ กฎหมายย้อนหลังที่ไม่เป็นคุณต่อผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย เงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๙ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ข้อ ๓ กำหนดว่า ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๔) ในข้อ ๓๓ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๙ “(๔) ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเข้ารับราชการในหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

/นับตั้งแต่...

นับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ”

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๓ กำหนดว่า ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๙ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๐ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๐ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๓ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๕ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๑๘ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๐ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕ (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๓๕ และ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๓๙ กำหนดว่า การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติดังนี้... (๔) ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๓ กำหนดว่า ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๓๙ กำหนดว่า การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติดังนี้... (๔) ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เมื่อขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้โอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๗ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นระเบียบที่ใช้อยู่ในขณะนั้น ข้อ ๓๙ (๔) ได้กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งเป็น การนำหลักเกณฑ์เดียวกันตามข้อ ๓๓ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๙ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๓๕

/ซึ่งถูกยกเลิก...

ซึ่งถูกยกเลิกโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทยฉบับข้างต้น มากำหนดไว้ในข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบฉบับดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญตามความในข้อดังกล่าวอยู่แล้ว ตั้งแต่เวลาก่อนที่ผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่น และเมื่อต่อมาระเบียบฉบับเดียวกันนี้ได้ถูกยกเลิกโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้ว แต่ก็ยังคงกำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญไว้ในข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบฉบับข้างต้นเช่นเดียวกัน ดังนั้น เมื่อในขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้โอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญแต่อย่างใด การออกกระเปียบดังกล่าว จึงไม่ได้เป็นการตัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีที่มีแต่เดิมหรือเป็นการออกกระเปียบให้มีผลใช้บังคับย้อนหลัง มาจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีตั้งที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง อุทธรณ์ข้อนี้ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย
พิพากษายืน

นายภิรัตน์ เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

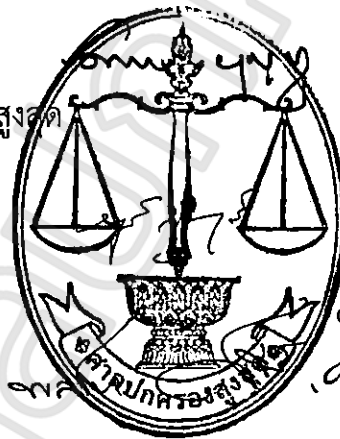
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลโท สุรพงศ์ เปรมบัญญัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิโรจน์ ธิตา

